

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

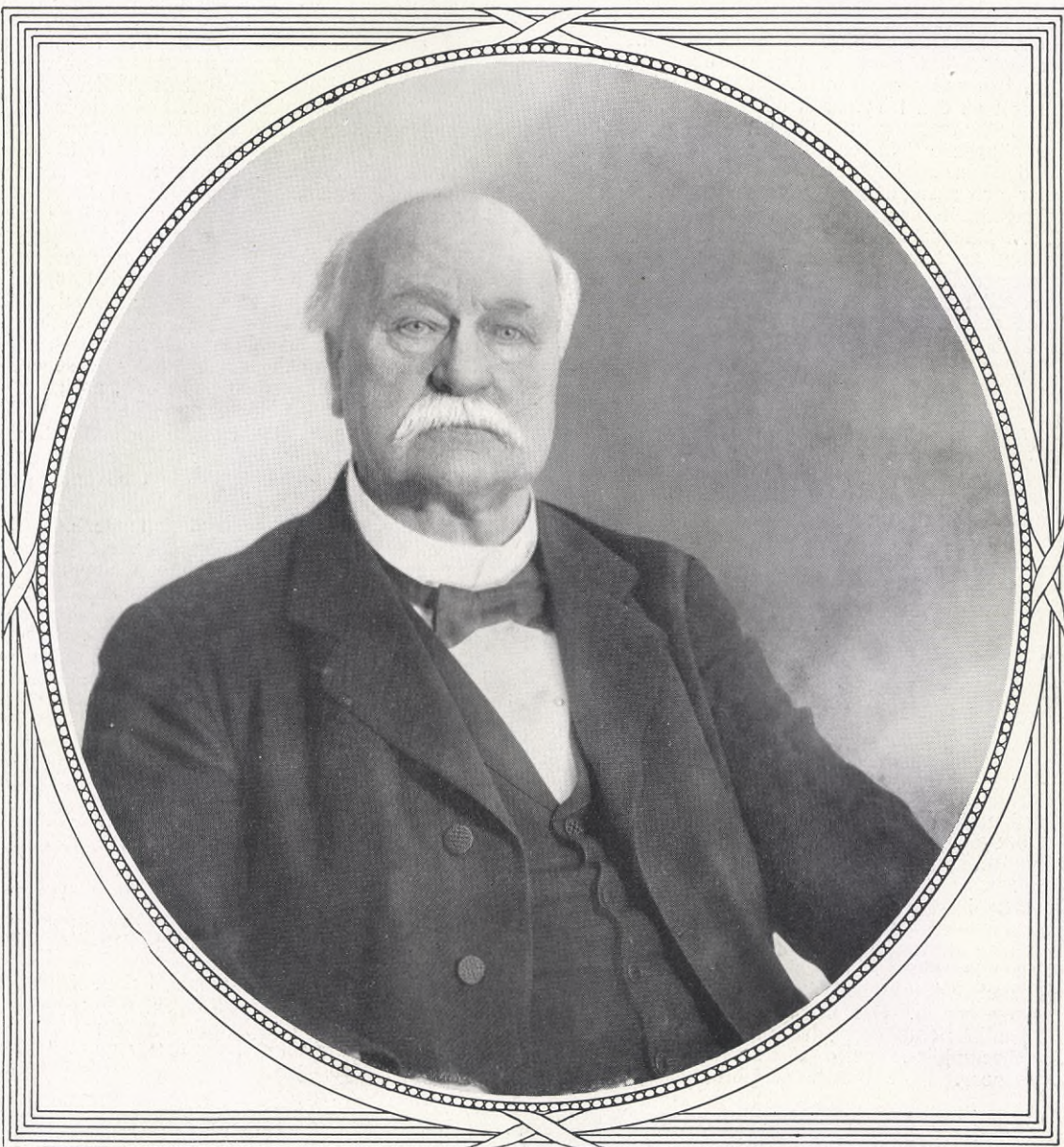
MAGASIN

LAFORSEN I HELSINGLAND. — FOTOGRAF A. MICHELSON, LINDESBERG. (Se text å sid. 292).

15:DE ÅRG.

DEN 8 FEBRUARI 1914.

N:O 19

Oscar Carlsson

OSCAR CARLSON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Grundläggaren af den svenska superfosfatindustrien och en af pionjärerna inom vår kemiskt-tekniska industri i det hela, direktör Oscar Carlson, fyllde för kort tid sedan sjuttio år.

Oscar Fredrik Carlson är nämligen född i Norrköping den 30 januari 1844. Föräldrarna voro klädesfabrikören därstädes Fredrik Theodor Carlson och hans maka Tekla Svedelius, tillhörande yngre grenen af denna på olika områden framstående Dalasläkt. Efter att ha åtnjutit skolundervisning i det af Törnsten ledda Norrköpings lyceum blef han student i Uppsala 1861, där han med ifver och framgång hängaf sig åt studier för bergsexamen, det lärdomsprof, som då och så länge framåt det bestod ansågs som universitetets svåraste. Carlson blef emellertid färdig med den redan 1865 — vid endast 21 års ålder — och skyndade att fullkomna sin bergsvetenskapliga utbildning medelst genomgående följande läsår af Falu högre bergsskola. Efter att därefter någon tid ha tjänstgjort i bergskollegium anträdde han en utländsk studieresa, hvarunder han särskildt hade uppmärksamheten fäst på den i Tyskland och Österrike upplomstrandande hvitbetssockerfabrikationen. Vid hemkomsten öppnade han en liflig propaganda särskildt bland skånska jordbrukare för odling af sockerbeter och anläggning af hvitbetssockerfabriker och odlingsförsök anställdes på skilda ställen i landet, bl. a. i Mälardalen. Det visade sig emellertid snart, att om än betor med tillräckligt hög sockerhalt kunde erhållas ända uppe vid Stockholm, så var dock odlingen på det svenska jordbrukets dåvarande ståndpunkt för osäker för att kunna tillförsäkra fabriker den för räntabilitet erforderliga mängden betor till antagligt pris. Först efter ett par årtionden skulle denna Oscar Carlsons ungdomstanke blifva i tillfälle att visa sin inneboende lifskraft.

Men därför att denna tanke icke genast förverkligades, skulle studieresan icke bli utan omedelbara frukter. Under sitt sysslade med sockerbetsodlingens förutsättningar hade Carlson nämligen kommit in på de agrikulturkemiska forskningar, hvilka vid denna tid befunno sig i ungdomskraftig blomstring kring den store Justus Liebig's epokgörande upptäckter, och han fann snart, att om agrikulturkemien skulle få verklig betydelse för Sveriges jordbruk, fordrades i första rummet en inhemsk fabrik för tillverkning af konstgödsel, då de utländska fabriken alltför ofta tillhandahöllos i ett mer eller mindre förfalskadt skick och därför svårigen kunde lyckas vinna landtmännens förstroende. Så kom år 1871 vid Gäddviken utanför Stockholm till stånd den första blygsamma anläggningen för tillverkning af artificiella gödselämnen i vårt land. Den unge bergsingeniören — han var då ännu blott 27 år — var obekant i Stockholm, men lyckades vinna den inflytelserike och förmögne Lars Johan Hiertas bistånd, och så lades med 75,000 kronors aktiekapital grunden till den svenska superfosfatindustrien, som i närvarande stund äfven i fabrikationens mått förstår mäta sig med den utländska och i afseende på fabriksanläggningarnes beskaffenhet och tillverkningsmetodernas modärnitet är i besittning af full konkurrenskraft. Den ursprungliga Stockholms superfosfatfabrik utvidgades allt mer och 1884 inköptes Ceres' benmjöls-, superfosfat- och svafvelsyrefabriker i Göteborg. I de nuvarande fabriken kunna år-

ligen tillverkas 650- å 700,000 säckar å 100 kg. fosforsyrehaltiga gödselmedel. Tillika med öfriga svenska superfosfatfabriker tillgodose dessa fabriker nu hela landets behof af hithörande konstgödsel, och någon export har äfven förekommit.

Det var emellertid icke blott i ungdomen direktör Carlson hade ett öppet sinne för de utsikter den kemiska vetenskapen öppnade för industrien. Elektrokemien var knappt född, förr än han ställde den i industriens tjänst. Redan 1890 uttog han patent på en metod att på elektrokemisk väg framställa klorosyre och därmed äfven öfverklorsyrate salter. För att utnyttja denna viktiga uppfinning anlade han i Månsbo vid Avesta Storfors en sedermera vid upprepade tillfällen utvidgad fabrik, som blef vårt lands första elektrokemiska. Dessutom har han upfunnit en metod att i industriellt syfte framställa perklorater. Och ännu så sent som 1906 uttog han patent på en metod att genom absorption af rent kväfve, vunnit genom destillation af flytande luft, uti hvitglödande, finmald kalciumkarbid framställa ett praktiskt användbart kvävegödselämne, kalcium-cyanamid, hvilket i vida trakter af vårt land vunnit växande användning såsom under vissa betingelser en fullgod ersättare för den allt dyrare chilesalpeteren. De praktiska detaljerna voro redan 1908 utexperimenterade så långt, att man ansåg tiden vara inne för en anläggning i stor skala. Vid Månsbo funnos och finnas visserligen ytterligare c:a 10,000 vatten-hästkrafter oanvända, men den tidsödande beskaffenheten af de förundersökningar, hvilka enligt gällande vattenlagstiftning där äro erforderliga, föranledde icke dess mindre inköp af ett nytt vattenfall, Johannisberg och Hångstaforsarne i Ljungan, och här ha under de senaste åren de stora, Ljungaverken benämnda, anläggningarna kommit till utförande.

Inalles sysselsätts i Stockholm och Göteborg, vid Månsbo och Ljungaverken c:a 800 personer och fabriken ha ett sammanlagt årligt tillverkningsvärde af omkring 8 mill. kr.

Förutom ledningen af dessa omfattande industriella företag har direktör Carlsson hunnit med åtskilligt annat. Han har varit ledamot af Stockholms handelskammare och ordförande i dess skiljenämnd för handel och sjöfart, vice ordförande i kemiska samfundet och af k. landbruksakademien hedrats med ledamotskap. I Sveriges superfosfatfabrikers försäljningsaktiebolag fungerar han som vice ordförande, i Nya aktiebolaget autotelefon Betulander som ordförande. Detta är han också i aktiebolaget Månsbo egna hem och i Ljungafors' järnvägsaktiebolag, medan han i Lifförsäkringsanstalten Oden innehar vice-ordförandeposten. I senare tid har han i sin omfattande verksamhet haft god hjälp af sönerna, Oscar Birger och Oscar Fredrik Svante, hvilka båda gjort sig kända som framstående både uppfinnare och driftsledare på det kemiskt-tekniska området och af hvilka den förre är disponent å Månsbo och den senare med sin fader delar förtjänsten af kalkkvävetillverkningens fullkommande och Ljungaverkens utförande.

Det är få svenskar, som kunna blicka tillbaka på en vackrare lifsgärning i näringslifvets tjänst än direktör Carlson och den hyllning, som på hedersdagen kom honom till del, var därför mer än väl förtjänt.

STOCKHOLMS STAD FÖRVÄRFVAR MINNEN FRÅN VASATIDEN.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGR.F. Kliche. Bmg. S. 1908
DE AF STOCKHOLMS STAD INKÖPTA FASTIGHETERNA N:o 18 OCH 20 VID STORTORGET.

karaktäristiska stenplattor och sin präktiga portal utgör en verklig prydnad för platsen och tillika har att bjuda på några märkliga personhistoriska minnen. Äfven om den med det samma förbundna sägnen att det skall ha kommit till redan strax efter Stockholms blodbad och att stenplattornas antal skall vara lika stort som de olyckliga ofiren i denna hiskliga tilldragelse är osannolik, äro dock grunden och källarvånningen mycket gamla eller härstammande från slutet af medeltiden, och sannolikt är, att huset redan i början af 1600-talet då det ombyggdes af dåvarande ägaren riksrådet Bo Ribbing, var af sten och kanske uppfördt på 1550-talet af den förste med säkerhet kände innehafvaren, borgmästare Frans Hals. Tidpunkten för nämnda ombyggnad är oviss, men Ribbing ägde med säkerhet huset år 1626, och vissa ännu bevarade delar af inredningen, såsom en vacker dörr med intarsia, tala för att det på 1620- eller 1630-talet erhöll sitt prydliga och mot den aristokratiska ägarens anspråk svarande skick. Bo Ribbing tillhörde nämligen en af rikets förnämligaste ätter och var oafsedt sin stora rikedom en mycket bemärkt och framstående man. Härom vittnar ju redan riksrådsvärdigheten, men äfven sådana förtroendeuppdrag som ståthållareskapet öfver Värmland och Västergötland m. m., och efter att ha varit en af Carl IX:s förtroendemän tjänade han med nit och utmärkelse Gustaf II Adolf och afled 1640 nittio år gammal. Han var tre gånger gift men efterlämnade inga barn, och redan på 1630-talet öfverlät han huset vid Stortorget åt en af sina systemsöner, landshöfdingen öfver Jönköpings län, Bengt Kaffe. Efter dennes död 1636 försäide hans enka, Maria Soop, och de öfriga arfvingarna egendomen till en Johan

Stockholm har under de senare åren börjat intressera sig för sina minnen från flydda sekel, och det var verkligen på tiden. Under de sista decennierna af 1800-talet såg det nämligen ut som om den sig raskt utvecklade storstaden nästan var generad för det dock så innehållsrika och stämningsfulla begreppet "Gamla Stockholm", ty raserandet af gamla intressanta byggnadsverk pågick med svindlande fart, och äfven i andra afseenden kunde man lägga märke till en upprörande pietetslöshet. Men nu tyckes vinden ha vändt sig, kanske under inflytande af samfundet S:t Eriks väckande verksamhet, och till och med bland stadsfullmäktige får man nu mera höra talas om historiska och estetiska hänsyn och om tillvaratagande och vård af äldre byggnader och andra minnen. Bland annat tycks man sålunda ej vidare fundera på att förvandla "staden mellan broarna" till modern stadsdel utan tvärtom vara angelägen om att bevara den i orubbadt skick, och ett vittnesbörd härom är att drätselnämndens första afdelning för några dagar sedan och under förutsättning af stadsfullmäktiges bifall träffat aftal om inköpande för Stockholms stads räkning af ett par af den gamla stadens vackraste och intressantaste minnen, nämligen det vid hörnet af Kåkbrinken och Stortorget belägna Ribbingska huset samt dess närmaste granne till höger, det intill Solgränden gränsande f. d. Seyfridtz'ska huset.

Dessa bägge hus, som med sina högresta fasader väsentligt bidra till att förhöja Stortorget's både ålderdomliga och pittoreska prägel och hvilkas historia med säkerhet kan följas till början af 1600-talet, tillhöra Stockholms intressantaste och värdefullaste byggnadsminnen. Särskildt är detta fallet med det Ribbingska huset, som med sin stolta spetsgavel, sina

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGR.F.
PORTALEN TILL STORTORGET N:o 20

INSKRIFTION OFVAN-
FÖR PORTALEN TILL
STORTORGET N:O 20.

Holm. Dennes besittning af huset blef emellertid ej långvarig, ty ägaren af grannhuset, skinnaren Hans Seyfridt' enka och barn, gjorde på grund af naborätt anspråk på detsamma och erhöillo det äfven år 1649 genom Svea hofrätts dom. Följande år utfärdades fastebref för Johan Eberhard Schantz, som var gift med en af Seyfridtz' döttrar Maria, och om deras besittning bär ännu i dag vidstående inskrift öfver portalen vittnesbörd.

Huset ärfdes sedan af Schantz' son den med namnet von Schantz adlade registratorn Ludvig, men försälldes af honom till svågern, lagmannen på Gottland Antoni Broberger, som år 1698 öfverlät det till kyrkoherden i tyska församlingen Eyidius Strande. Grannhuset åter öfvergick till den ofvannämnde Seyfridtz' andra dotter Elisabeth, som var gift med Hans Schmidt. Bägge husen ha sedermera ofta skiftat ägare och bebotts af åtskilligt godt men föga märkvärdigt folk. Den nuvarande innehafvaren, som på för staden mycket fördelaktiga villkor (200,000 kr.) träffat aftalet med drätselnämnden, är direktören August Kindgren, och då det är högst antagligt, att stadsfullmäktige besluta köpet, går en redan för ett par decennier sedan af den varme stockholmsvänne greve F. U. Wrangel i hans märkliga bok "Stockholmiana" uttalad förhoppning om transaktionen i fullbordan.

Bägge husen genomgingo för några år sedan en ge-

nomgripande och pietetsfull restaurering, hvarom samfundet St: Erik erinrat i en i vestibulen till det mindre huset anbrakt inskrift. På det Ribbingska husets fasad åt Kåkbrinken läses i vacker sandstensinramning följande latinska inskrift från år 1660: "Quo nos fata trahunt retrahuntque sequamur", hvars resignerade innebörd — "Hur ödet än kastar vår lott, böja vi oss för dess skickelser" — väl hädanefter under Mälardrottningens tillsyn ej behöfver få någon tillämpning.

MINNESTAFLA Å HUS-
SET STORTORGET
N:O 20.

C. F.

Till vignetten å 1:sta sidan.

Vid *Laforsens vattenfall* i Dalarna, hvilka samtliga genom köp i dagarne förvärfvats af Laforsens aktiebolag, och af hvilka man väntar sig kunna utvinna ca 31,000 hkr, skola två kraftstationer anläggas. Den ena af dessa skall förse ett planerat större järnverk i Sundsvallstrakten med drifkraft. För företaget disponeras ett kapital af ej mindre än 30 millioner kr., däraf 13 millioner på svenska och 17 millioner på franska händer.

HELSINGBORGS BLIFVANDE MUSEUM.

Efter fotograf.

DET AF HELSINGBORGS STAD INKÖPTA 400 ÅR GAMLA JACOBSSONSKA Huset.

Klubb: Långt N. (Fotograf).

Helsingborgs stad har för en summa af 178,000 kr. inköpt den nära 400 år gamla s. k. Jacobssonska fastigheten i kv. Sockerbruket.

Den minnesrika, synnerligen väl bibehållna byggnaden och en nyanlagd trädgård i 1600-talsstil skola afskiljas från det öfriga kvarterområdet, och huset kommer att inredas till museum.

Herrar Fotografier

uppmannas att vid insändande af bilder till H 8 D icke uraktlåta utsättandet af tydligt firmanamn och adress å respektive fotografier. Endast då angifves fotografen.

MALMÖHUS SLOTT.

Malmöhus gamla ärevördiga slott, som har så många lysande historiska minnen att blicka tillbaka på, har med innevarande år nått den aktningvärda åldern af 357 år. I slutet af år 1537 började nämligen det nuvarande Malmöhus slott att uppföras. Slottet kom att spela en viktig roll under den följande tidens många strider mellan svenskar och danskar. Befästningarna voro efter den tidens fortifikationskonst ovanligt starka och under de många belägringar, som slottet hade att utstå, blef det aldrig intaget af fienden. Under kriget

1643—1645 belägrades Malmö, hvars befästningar sedan Skåne blifvit svenskt, i hög grad förstärktes. Den sista svåra belägringen slottet var utsatt för ägde rum år 1676, då slottet var inneslutet från juli till december. Man kan ännu i dag på slottets murar finna spår af de fientliga kulorna.

I och med de dansk-svenska fejdernas slut upphörde emellertid slottets betydelse som fästning. Det fick allt mer förfalla och hotade att dela många andra fasta slotts öde att förvandlas till en ruin. Detta hade också antagligen blifvit fallet om ej slottet kommit att bli säte för guvernören i Skåne, under hvilken tid slottet åter upplefde en glansperiod. Sedan gick det dock fort utför med den forna härligheten. Slottet inrättades till fängelse och har hittills tjänstgjort i denna egenskap. Som sådant äro emellertid Malmöhus slotts dagar snart räknade. Malmö stad har nämligen af staten inköpt hela slottsområdet och ett nytt storartadt fängelse kommer att inom årets slut tagas i bruk.

Frågan blef då hvad man skulle göra med gamla slottet. Flera olika förslag förelågo. Till sist segrade förslaget om att överflytta en del af Malmö museums historiska samlingar till slottet, då de här

Rahm, Malmö.

BORRGÅRDEN

Elleblés Bengt Silfverparre.

skulle komma i sin rätta miljö. Äfven museets stora etnografiska samlingar torde komma att överflyttas till slottet. Fråga har varit väckt om att alla museets samlingar skulle överflyttas till Malmöhus slott, som efter erforderlig ombyggnad vore i stånd att rymma dem, äfven med ganska betydande årliga förvärf, men detta har strandat på den bestämmelse, som museets donator, grosshandlare Rosqvist, gjort i sitt testamente att hans donation endast finge användas till ett ändamål af ideellt slag, hvartill stadsfullmäktige antingen ej hade medel eller befogenhet att utanordna. Före detta års slut torde Malmöhus slott vara utrymdt som fängelse och därmed en mera storartad epok inträda i det gamla slottets historia.

H. 8. D:s Baltiska Pristäflan

har, såsom förut meddelats, rönt ett deltagande, vida öfverträffande de dock stora förväntningarne, och lemnat dem, som ha bedömandet om hand, ett lika omfattande som svårt arbete. — Så vidt nu kan skönjas, torde resultatet af denna täfling sannolikt komma att tillkännagivas i n:r 21.

Redaktionen.

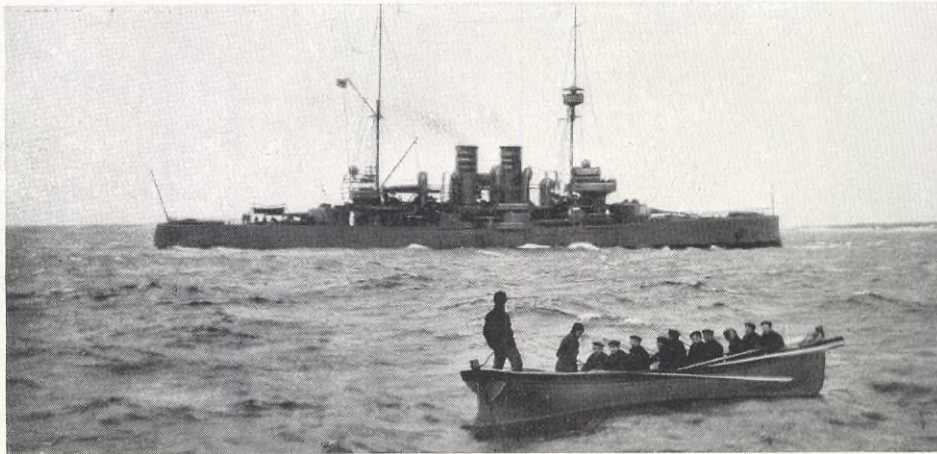

Foto. Wickman, Sthlm.

PANSARBÅTEN "TAPPERHETEN" PÅ GRUNDET NORRBÅDAN UTANFÖR SANDHAMN.

Kliché Bengt Sjöversgarre.

Svår olycka under flottans vinteröfningar. En mycket allvarlig olyckshändelse inträffade den 28 januari under flottans pågående vinteröfningar i Stockholms yttre skärgård, i det pansarbåten Tapperheten då förnådde på södra sidan af Norrbådans icke utprickade grund, beläget vid inloppet till Sandhamn samt strax sydost om Sandön. Eskadern var efter avslutade öfningar på ingående till Sandhamn, men Tapperheten hade sändts före de öfriga fartygen för att bege sig in till Stockholm med eskaderns sjuka. När olyckan inträffade hade fartygets chef, kommandörkapten K. P:son

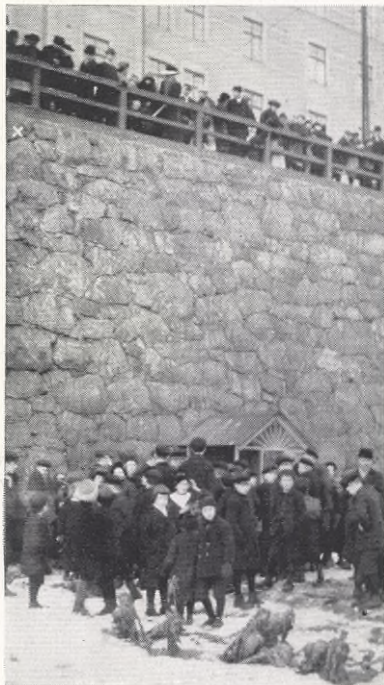
Rosensvärd, just öfvertagit navigeringen, samt befann sig lämt ett par officerare på kommandobryggan. Olyckan har berott därpå, att navigatören förbisett en äfven vintertid å nittonfotsgrundet befintlig prick, och följden blef att pansarbåten, som vid tillfället hade 8 knops fart, rände upp 3 å 4 fot på grundet och stod fast från fören till midskepps. En större läcka uppstod i ena eldarrummet. Dagen efter grundstötningen sökte bergningsångaren Poseidon förgrävas draga Tapperheten af grundet. När detta skrifves har det ännu ej lyckats losstaga pansarbåten som har ett vanskligt läge. Den har befriats från last och lösare gods hvarjämte de svårare kanonerna komma att föras bort så snart sig göra låter. Därefter är meningen spränga grundet och dymedelst få loss fartyget.

En svårartad bilolycka inträffade den 28 jan. på Hornsgatan i Stockholm, i det att en stor lastautomobil, som bakifrån påkördes af en privatbil, vid stöten svängde åt sidan upp på trottoaren och efter att hafva krossat ett här anbrakt träräcke störtade utför den ca 10 meter höga bergvägg, som vetter mot den nedanför liggande järnvägen. Vid kollisionen slungades lastautomobilens förare ut på gatan och undslapp katastrofen med några mindre skador, under det en hans medhjälpare följde med bilen i det svindlande fallet och blef så svårt skadad, att allvarlig fara för lifvet ansågs föreligga. Bättring har dock senare inträdt i tillståndet. Lastbilen blef i fallet förvandlad till skrot. Privatbilen aflägsnade sig efter olyckan och dess ägare har icke kunnat upptäckas.

Gräfsnäs järnvägsstation vid Vestgötabanan nedbrann till grunden natten till den 1 febr. Hur elden, hvilken först varnades i bagagerummet, uppstått är ej känt, men man antager att den vållats af bristfälligheter i någon rökgång. Byggnaden var vi tillfället obebodd.

(Till bild å sid. 297.)

Röda rummet på scenen. Svenska teatern framförde den 30 januari den i förväg åtskilligt omskrifna och debatterade dramatiseringen af Strindbergs stora roman

BILOLYCKAN I STOCKHOLM.

"Röda rummet". Föreställningen blef en otvifvelaktig succés, som om den naturligtvis främst får räknas förtäta- ren till godo äfven blef en ganska vacker framgång för hr **Algot Sandberg**, som på ett framför allt pietetsfullt men äfven skickligt sätt utfört dramatiseringen.

Spelet var dock ojämnt, men öfver emsblen höjde sig herr **Svennberg** som skådespelaren Falander.

Foto. Francis, Gbg.

GRÄFSNÄS JÄRNVÄGSSTATION EFTER BRANDEN DEN 1 FEBRUARI.

Kliché Bengt Sjöversgarre.

Efter fotografi.
SCHACKMÄSTAREN PROFESSOR M. A. ALBIN, J:OR FRÅN WIEN, I SVERIGE: Besök hos Schacksällskapet Manhem i Göteborg.

Den kände schackmästaren *M. Adolf Albin* j:or från Wien, hvilken af schackmecenaten grosshandlaren Collijn inbjudits till Stockholm för att spela, företog efter besöket där, hvilket sträckte sig öfver ett par veckor, en resa genom Sverige och gaf därunder simultanföreställningar på ett flertal ställen, bl. a. i Norrköping, Eskilstuna, Linköping och Göteborg, å hvilken sistnämnda plats han gästade schacksällskapet "Manhem". Under denna sin rundresa har prof. Albin dokumenterat sig som en af de främsta schackmästarna på simultanspelets område.

H. S. D:s Stockh.-fotograf.

Kliché: Bengt Sjöveersparre.

HASTIGHETSÅKAREN O. MATHIESEN, KRISTIANIA, under täflingarna å Hammarby Sjö den 31 januari.

Hammarby Idrottsförenings internationella skridskotäflingar på Hammarby sjö togo sin början den 31 jan. Väderleksförhållandena voro rätt ogynnsamma med dimma och duggregn, men isen var af fast och god beskaffenhet. Till täflingen voro anmälda 15 man, af hvilka dock endast tio deltog.

I 500-meterstävlingen togs första priset af O. Mathiesen, Kri-

Efter porträtt. Kliché: Bengt Sjöveersparre.
BABYMILLIONÄREN JOHN JACOB ASTOR, son till den vid Titanic-olyckan omkomne millionären öfverste Astor.

stiania med 44,9 sek. och andra priset af M. Öholm, Stockholm, med 47,3 sek.

I 5,000-metersloppet eröfrades likaledes första priset af O. Mathiesen med en tid af 9 min. 3,9 sek. Andre man blef P. Zerling, Stockholm, med 9 min. 20,5 sek.

I de fortsatta täflingarna den 1 febr. på 1,500 och 10,000 m. segrade öfverlägset O. Mathiesen, Tiderna voro resp. 2 min. 24,9 sek. och 18 min. 47,9 sek. Som närmaste man i båda täflingarne kom P. Zerling. Hans tider voro 2 min. 35,4 sek. och 19 min. 0,7 sek.

*

Den amerikanske mångmillionären öfverste Astor, hvars förolyckande vid "Titanics" undergång i april 1912 och hans därvid visade hjältemod ännu torde vara i minne, har efterlämnat en liten son, född efter faderns död den 12 aug. 1912. Den lille *John Jacob*, ende sonen i den bortgångne millionärens andra gifte, erhöll i arf 3 millioner dollars, hvilka, när han hunnit vuxen ålder väntas — med tillagda räntor — hafva svällt ut till 10 millioner dollars.

BONDETÅGET.

Lång tid har förlutit, sedan svenska bönder i samlad trupp dragit till huvudstaden för att tillkännagiva sin vilja. Senast skedde det 1743, då hattpartiet efter att lättsinnigt ha störtat Sverige i ett krig med Ryssland, hvilket endast ledde till nederlag, underkastade vårt land den ytterligare förödmjukelsen att nödgas ur ryska kejsarinnans hand mottaga sin tronföljare. Då reste sig allmogen i Dalom, sände budkafvar till menigheterna i Västmanland och Uppland och tågade mot huvudstaden för att gifva eftertryck åt bondeståndets val af danske kronprinsen till konung Fredriks efterträdare. Detta böndernas försök att framtvinga en skandinavisk politik och trygga en fredens æra åt de nordiska rikena dränktes, som man erinrar sig, i blod.

Det bondetåg, som nu går till Stockholm, begagnar sig af fredligare medel. Men motivet och syftet äro i viss mening de samma nu som för hundrastruttio år sedan. Nu som då är det Sveriges utrikespolitiska läge, som föranledt den svenska jordens ägare och odlare framför andra att lämna hus och hård för att inför konungen och regeringen vittna om sin känsla af medansvar och sitt anspråk på ett ord med i laget, när det gäller tryggheten af vårt lands framtida själfständighet. Nu som då vilja de påverka svenska folkets representanter att fatta beslut, som enligt deras mening äro ägnade att befästa freden i Norden. Men det gifves också

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöström.

BONDETÅGETS UPPHOFSMAN, GODSÄGAREN, LANDSTINGSMANNEN UNO NYBERG, Långtora gård.

F. 66; blef efter afslutade skolstudier landbruksselev samt var därefter under sex år anställd vid Österby bruks jordbruksafdelning. Arrenderade sedermera olika egendomar samt inköpte Edshammars gård 1904 och fyra år senare Långtora gård som han nu bebod och brukar. — Har innehaft de flesta förtroendeuppdrag som gifvas inom en landtkommun, bl. a. ordförande i kommunalstämma samt landstingsman (Stockholms län)

dag — väcka till lif en mäktig känsla af det allvar, som ligger på djupet af de förestående viktiga riksdagsafgörandena beträffande härordning och flotta.

* * *

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöström.

P. EKSTRÖM, har i dagarna öppnat en separatutställning i Stockholm.

Konstnären Per Ekström öppnade den 3 dennes en separatutställning af ett 30-tal dukar i Konstföreningens lokal vid Vestra Trädgårdsgatan. Det är två år sedan konstnären utställde senast och hvad han nu exponerar är uteslutande nya saker, tillkomna efter denna utställning. De exponerade dukarne behandla uteslutande Ölandsmotiv.

Som ett apropos erinna vi om att den berömde landskapsmålaren den 23 februari fyller 70 år, och hänvisa i och för data till arg. VI: 18, där biografi återfinnes jämte porträtt.

Hr Kristian Hellström, den V olympiadens ytterst energiske och skicklige generalsekreterare, afreste fredagen d. 30 jan. från Stockholm, för att tillträda en souschefsbefattning vid det stora Paragonbolaget i London, där hr H. förut varit anställd. Vid afresan hade infunnit sig ett stort antal idrottsmän för att säga sin frejdade kollega ett sista farväl.

På därom af hr H. särskildt uttalad önskan hade före afresan från Stockholm ingen officiell afskedsfäst föranstaltats, hvaremot enskilda afskedssamkväm anordnats af ett flertal styrelser, af hvilka hr H. varit en värderad medlem. I Göteborg som hr H. på sin resa till London passerade, hade idrottsmännen inbudit honom till en ståtlig fäst.

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

K. HELLSTRÖM JÄMTE MAKÅ, föremål för stor hyllning vid aflyttning till London.

Foto: Jönker. Sjölin.

Klädde: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Skilm-Göde.

SCEN UR II AKTEN: Från vänster (herr Cederlund), Ygberg (herr Hammarén), Olle Montanus (herr Olsson), Sellén (herr Brunius), längst t. h. skådespelaren Falander (herr Svennberg) samt Agnes (fru Teje) och Rhenhjelm (herr Ekman). (Text å sid. 294)

Norska Studentersamfundets åtgärd att inbjuda d:r Sven Hedin till en diskussionsafton i samfundet har på olika håll i Norge mötts af lidelsefulla protester under framhållande af

den fientliga hållning d:r Hedin vid skilda tillfällen intagit mot den norska nationen. Vid ett af Studentersamfundet utlyst nytt sammanträde för frågans fortsatta dryftande erhöi styrel-

Efter fotografi.

STUDENTERSAMFUNDETS I KRISTIANIA HUS, DIT D:R SVEN HEDIN ÄR INBJUDEN TILL EN DISKUSSIONSAFTON.

Klädde: Bengt Silfverparre

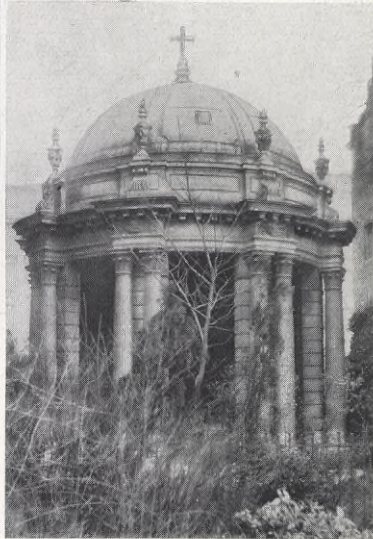
STUDENTERSAMFUNDETS ORDFÖRANDE KAND. WORM-MÜLLER.

sen med hänsyn till det planerade Hedin-föredraget ett med öfverväldigande majoritet afgifvet förtroendevotum. Hufvudtalarna vid mötet voro ordf. i studenternas konservativa förening kand. Getz, som motsatte sig inbjudningen, och Studentersamfundets ordf. kandidat Worm-Müller som försvarade densamma.

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Silfverparre.*
STORFURST KONSTANTIN KONSTANTINOWITCH, dramatisk författare scenisk konstnär. (Text å sid. 304).

Exkejsarinnan Eugenie har i dagarne besökt Paris och träffat anstalter för öfver flyttandet af sin sons "kejsarprinsens" mausoleum från avenue de la Bourdonnais till Malmaisons park, där exkejsarinnan förvärfvat ett för ändamålet ertorderligt markområde. Mausoleet, hvilket är uppförd efter ritningar af arkitekten Delaillours och har formen af en cirkelrund tempelbyggnad innesluter nu endast en byst af den olycklige prinsen, men

KEJSARPRINSENS MAUSOLEUM.

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Silfverparre.*
KONUNG EDVARD VII:s STATY I PARIS

Efter fotografi.
GREKISKE MINISTERPRESIDENTEN VENIZELOS PÅ RUNDRESA.

afsikten lär vara att prinsens stoft hvilket nu hvilar i slottskyrkan i Chislehurst, England, skall öfverföras hit.

*
 En ryttarstaty af konung Edvard VII af England aftäcktes den 26 jan. i Paris. Statyn, som rests vid en nyanlagd gata, hvilken bär konungens namn, har bekostats af ett byggnadsbolag.

*
 Grekiske ministerpresidenten Venizelos anlände, efter att

DEROULÈDE, den i dagarne aflidne franske patriot, under sina sista dagar vid Rivieran. (Text å sid. 304).

Efter fotografi.
ELSASS-LOTHRINGENS AFGÅENDE STÅTHÅLLARE GREFVE VON WEDEL på afskedsaudiens i Berlin. (Text å sid. 304).

förut hafva besökt London och Paris, den 26 jan. till Berlin. Under tredagarsvistelsen hade han konferenser med tyske rikskanslären och utrikesministern ävensom med cheferna för en del främmande beskickningar. Ministerpresidentens europeiska rundresa tillmättes stor betydelse för lösandet af de svävande Balkanfrågorna.

Efter fotograf.

NY GRUFVLYCKA I WESTPHALEN. Anhöriga vid ingången till grufvan efter underrättelsen om katastrofen d. 30 jan.

Källa: Bengt Silfverparre.

En våldsam knallgas- och kolstoffexplosion inträffade på aftonen den 30 jan. i grufvan *Minister Achenbach* vid Dortmund i Westphalen. Genom de ras, som härvid uppstodo, instängdes omkring 100 arbetare i grufvan. Ett energiskt räddningsarbete igångsattes omedelbart. Ur grufvan hafva hittills förts upp 16 skadade arbetare och 19 lik. Orsaken till olyckan är icke känd.

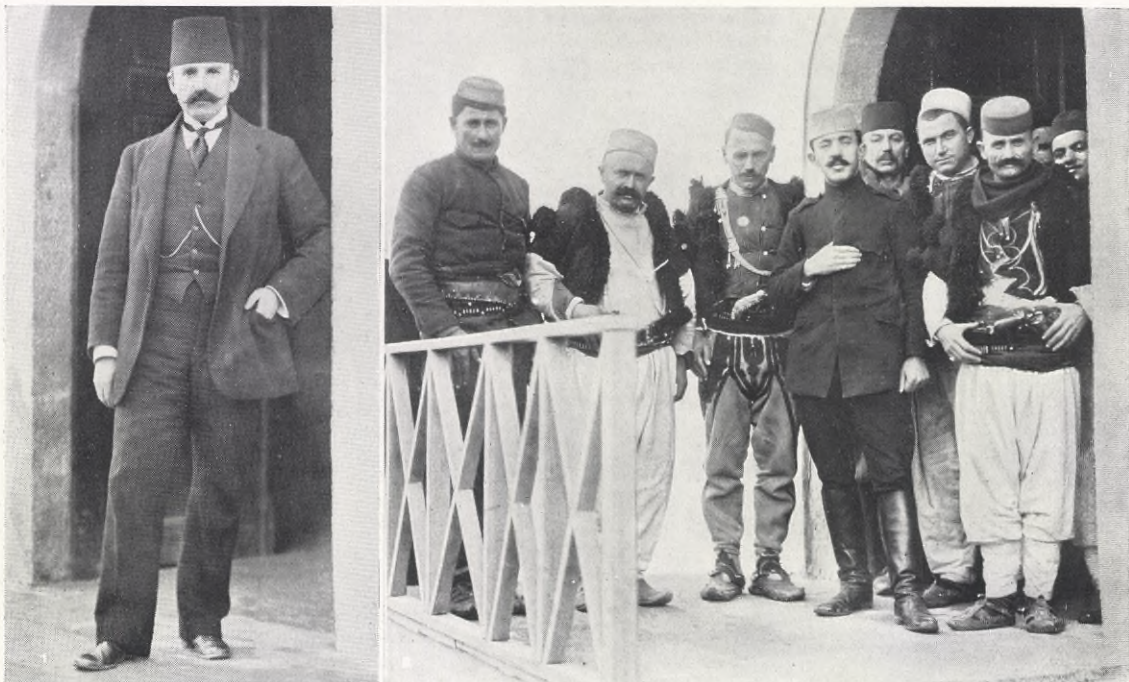
Sedan den mexikanska staden Ojinaga, efter att formligen hafva översällats med ett rägn af granater och utsatts för den våldsammaste stormlöpning, fallit, flydde dess försvarare i tusental öfver till den på motsatta sidan af floden liggande staden Presidio i Texas, där de genom de amerikanska officerarnes försorg erhöilo utspisning.

Efter fotograf.

FYRATUSEN MEXIKANSKA FLYKTINGAR ERLÅLLA HJÄLP OCH LIFSMEDEL FRÅN AMERIKANSKA OFFICERARE VID PRESIDIO EFTER OJINAGAS FALL GENOM BOMBARDEMENT.

Källa: Bengt Silfverparre.

1. Efter fotografier.

1. ESSAD PASCHA FRAMFÖR SITT "PALATS" I DURAZZO.

Kl. 12. Bengt Sjööverparre.

2. ESSAD PASCHAS LIFVAKT.
3. MALISSORER.

Prins Wilhelms af Wied intåg i Durazzo och öfvertagande af Albaniens furstekrona lär enligt förljudande komma att äga rum den 25 februari. Prinsen skall vid intåget beledsagas af en hederseskort, bestående af två bataljoner österrikiska samt ett lika stort antal tyska och italienska soldater. Äfver ryska trupper väntas skola deltaga.

Samtidigt med dessa meddelanden ha emellertid underrättelser ingått, hvilka varsla om att den alban-

ska tronföljdsfrågan ännu kan komma att vålla stormakterna åtskilligt bryderi.

Den nuvarande guvernören i Durazzo Essad Pascha har på samma gång han förklarar sig för prinsen af Wied varit ifrig verksam att stärka sin egen maktställning i Albanien. Han har för detta ändamål in kallat till Durazzo från landets inre delar betydande truppstyrkor, hvilkas bevägenhet han gjort sitt bästa att vinna genom en mot dem visad slösande frisägenhet som förplägnad.

Under dagarne 11—14 jan. inträffade sålunda icke mindre än 1000 malissorkrigare i Durazzo, hvilka här mottogos och undfägnades på fästligaste sätt. Essad Pascha anses vara obestridd herre i Nordalbanien och kan som sådan äfven om han icke vågar direkt motsätta sig prinsens af Wied tronbestigning, hvilket ryktet vetat berätta, dock föreskrifva den nye regenten hårda och betungade villkor.

DEN FJÄRDE BILEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF **K. G. OSSIAN-NILSSON.**

BILEN kom framrusande utan signal, saktade nödortfigt vid trappan, medan någon sporde: Är detta Boheda, hvarefter den åter satte fart och försvann neremot bron.

Gästgifvaren, som stod i skjortärmarna och njöt sin pipa och skymningsljumheten, hann nätt och jämt svara ja och bocka sig, så var hela fenomenet öfver och förbi. Det hade suttit fyra herrar i bilen. Inte godt att veta, hvad det var för konstiga vägfärande. Men inte var det på sådana, som gästgifvarna bleivo feta. Kunde åtminstone unnat sig en rast och ett glas öl, tyckte gästgifvarn indignerad. Han skulle just bege sig in, emedan fukten och myggen började göra sig påmint, då det åter brusade uppifrån landsvägsbacken och en ny bil vardt synlig. I bilen sutto fyra herrar.

— Är detta Boheda? sporde en barsk stämma.
— Ja, det är det, svarade gästgifvaren och svalde. Det var verkligen svårt att bevara sin artighet under dessa omständigheter.

— Har någon bil passerat här för en stund se'n?
— Helt nyss. Det kan inte vara fem minuter se'n. Den körde ner därborta öfver ån, tillade han i ett kör, hvarefter han vände sig mot dörren och klef in. Han tog för gifvet, att äfven den nya bilen skulle köra hans dörr och bord och källare förbi. När han hunnit in, förstod han, att han haft rätt. Nu brusade bilen nummer två fram öfvet träbron.

Och för den händelse flera sådana bilar tänkte passera hans trappa, föresatte han sig att inte längre agera lifvande milstolpe. Han satte sig i skänkrummet, tryckte på knappen till elektriska ljuset och räckte sig efter gårdagens Stockholmstidning.

Gästgifvaren hade verkligen bra ledigt för närvarande. Alla turister voro som bortblåsta. Det fanns knappt en gäst i något enda rum. Bara den där handelsresanden, som kommit i morse och visst tänkte stanna ett par dagar, kanske en vecka. Alltid en tröst. Fast gud vete, hvad karlen skulle få att göra i den här trakten. Störste handelsmannen hade i förgår spelat bank. Kanhända kom han rentaf för att reda ut affärerna. Nå — gästgifvarn gäspade — det angick honom egentligen icke.

Hvad angick honom förresten den här gamla tidningen? Han hade studerat den från början till slut. Jovisst, nu erinrade han sig, att han inte hunnit — eller orkat — med det intressantaste, det där bankrån, som sysselsatte hufvudstaden och hela landet också för rästen.

Tydlig en internationell liga, som varit framme. Det var också polisens och tidningens mening. Man hade redan en tråd, man hade flera trådar — hvilket just var det knepiga, eftersom den ena tråden trasslade in det för den andra. Inte godt att veta, hvilken tråd, som borde följas.

Detta bankrån hade varit så skickligt iscensatt, att det medgaf de mest olika hypoteser. Kassören i den lilla filialen hade för tillfället varit ensam. Han hade erhållit ett slag i hufvudet bakifrån af någon, som smugit sig, utan att kassören sett, om det var en eller många. När kassören åter hämtade sig ur sin svimning, hade han haft händerna bakbundna, en stark kloroformlukt hade ännu suttit i näsan, och han hade sett, att skåpdörarne stodo på glänt. Undersökningen hade också bekräftat, att det saknades tjugatusen kronor. Det var för öfrigt synd om bankkassören, som ej helt förmått fria sig för misstankar.

Det hela var en häriva, en mycket trasslig häriva, och de åtskilliga trådändar, som erbödo sig för dem, som skulle reda upp den, kunde förvirra den bäste. Hvem eller hvilka hade föröfvat rånet? Hvar kassören helt oskyldig? Hvart hade de skyldige flytt?

Gästgifvaren läste i ro och mak, men han var helt fången. Läsningen väckte honom ur den halfdvala, den overksamma dagen försatt honom i. Hans hjärna började arbeta med det nya stoffet. Den detektiv, som slumrade i honom som i hvarje människa, blef intresserad och började deltaga i den människojakt, som väl nu pågick öfver hela landet. Och intresset drog allahanda ointressanta smånotiser inom sin krets, alla dessa smånotiser om dödsfall, födelser, utnämningar, automobiläflingar, just automobiläflingar... naturligtvis jagades rånarna nu som bäst af beväpnadt folk i vildt framrusande automobiler.

Gästgifvaren spratt till. Än en gång hördes töfande af en bilmotor. Det kom en automobil framrusande uppifrån vägen. Nyfikenheten fick honom halfvägs ut i förstun. Hvarifrån han emellertid förargad återvände till skänkrummet och sin stol. Han hade ju loivat sig att inte låta locka sig ut på trappan. Vile vägfärande galningar ha reda på, hvad byn hette, så kunde de fråga någon annan. En gästgifvare var ingen konduktör eller tågtdatabell, så mycket var då säkert.

Gästgifvaren hade nätt och jämt hunnit sätta sig, då han änyo halfreste sig. Bilen höll tydligen på att sakta farten eller stanna, om den inte redan stannat. Godt, de kunde få fråga, hvem de behagade — han skulle inte låta lura sig den här gången. Med ett demonstrativt prassel återtog han läsningen.

Den förmådde dock inte helt fångsla honom nu. Han hörde alltjämt det envisa töfandet, dämpadt, tycktes det — men nu afstannade det alldeles. Någon gick ute i trappan, stegen klirrade mot sternarna. Nu rycktes förstuddörren upp. Skulle det vara möjligt? Var der någon, som tänkte stanna eller åtminstone rasta? Gästgifvaren lade tidningen åt sidan och knäppte avaktande händerna öfver den lilla kullriga magen.

Steg, röster. Groft mål. Nu stod det en herre i dörröppningen.

— Det här är ju Boheda, frågade herrn, som utrustad med khakifärgad bilrock liknade en vanlig ungdomlig turist.

— Ja, det är det sannerligen, svarade husets herre i en ton, som var betydligt snäsigare än vanligt.

— Nånå, ta inte eld för det, gästgifvare, uppmanade den nykomne, medan ett tydligt fnitter ackompanjerade ute i förstun.

— Man kan inte annat än ta eld, svarade värden litet skamsen, — alla människor rusa fram i bil här i kväll, och alla ska de fråga mig, om jag bor i Boheda. Det måste jag väl veta och de med, för resten, om de äga en karta: kostar femtio öre!

— Generalstabens kartor är litet föråldrade på sina ställen, ursäktade sig bilisten, — men hvad säger gästgifvaren: har det kommit någon bil här förbi i eftermiddag?

— I eftermiddag, upprepade värden nästan förnärad och sprang upp ur stolen, — nej nyss, för — för en halftimme se'n eller kanske en kvart, och kort förut, ja, fem minuter förut kom det en, och nu kommer herrarna, och inte en människa har så mycket vett, att de be om ett glas öl af en fattig gästgifvare.

— Öl, det kunde verkligen smaka, erkände bilisten, och ett harklande instämmande hördes ute från förstun, — låt långa hit fyra glas, men raskt,

och se'n får gästgivaren säga oss, hvarifrån och hvarthän de där bilerna körde.

— Det är en enkel sak, sade gästgivaren blickad, i det han skyndsamt tog itu med korkmaskinen, — det är en enkel sak. Bägge kommo från norr och foro åt söder. Och den ena tycktes jaga efter den andra. De eftersta frågade genast, om någon bil kommit förbi.

— Hit med ölet, skrek bilisten plötsligt, grep glaset och slängde ett mynt på disken, — då ha vi ingen tid att förlora, pojkar. Den främsta bilen kan vara värt kap, och bilen numro två tänker kapa värt kap. Men det var väl tusan. Nå, än kan väl en hjulring spricka på vägen. Och vi kan komma först!

— Vi måste, svarade det skrofligt ute från förstun, hvarefter ölet langades dit ut, tömdes och betalades med en så fruktansvärd hast, att gästgivaren ett ögonblick fick en misstanke, att han hade med brottslingar att göra. Såvida det inte var spårhundarna. — Är det för — är det för bankrån, sporde han hastigt och ifrigt.

— Det stämmer, svarade på en gång fyra röster, men i nästa sekund blef det tyst. De talande hade redan hunnit ut på trappan. Motorn började arbeta, och så rusade bilen ut i natten. Det brummade till helt kort nere öfver träbron.

Gästgivaren lyssnade. Han var i högsta spänning. Det drama, han läst om, hade plötsligt ryckt honom närmre. Han hade högst antagligt samtalat med både rymmarna och fasttagarna, både bankrånarna och detektiverna. Ett ögonblick hade han varit midt i hvirveln — utan att han anat det — och nu var han åter i sitt hvardagslif, ensam med en tidning, hvars nyheter och hypoteser voro förgamla. Nu visste ju *han*, att bankrånarna varit fyra — de fyra i den främsta bilen. De hade verkligen sett misstänkta ut.

Medan gästgivaren ännu stod borta vid fönstret, fick han en förmimelse af, att han dock inte var ensam. Han tittade halft misstroget åt sidan och mötte handelsresandens likgiltiga och hvardagliga ansikte. En sådan där vanlig, fryntlig och enkel handelsresande.

— God afton, bockade handelsresanden.

— God afton, grosshandlare, gäspade gästgivaren besviken, — hvad nytt i byn? Hur är det med Janne Jonason?

— Åh, knallar och går, svarade grosshandlarn.

— Jaså, redan, är affärerna på fötter igen, kanske?

— Affärerna ha aldrig varit bättre.

— Då måste grosshandlaren gjort ett underverk. För i förrgår spelade Jonason bank.

Handelsresanden spratt till och bleknade, han kastade en hastig blick mot dörren. Han drog en lätt suck. — Han repar sig väl, sade han, så säfligt gästgivaren kunde önska.

— Tror grosshandlaren? Det vore väl för Jonason är vår störste handelsman, och honom förutan går det väl illa med gästgiveriet också. Se, jag lever på Jonasons resande. Och nu har det inte varit någon här på en hel månad. Det känns i kassan. Skall det inte vara ett glas öl, grosshandlarn?

— Jo tack, svarade den andre litet hest. Han kunde just behöva ett glas, han såg rätt ansträngd ut, stackarn. Det tar på krafterna att jämföra böcker hos en som hade så klottrig handstil som Jonason.

— Jag tyckte, sade resanden, medan han strök ölskummet ur mustaschern, — att det kom folk nyss — var det inte handelsresande då?

— Bevares. Det var detektiver. Ja, det vill säga,

det var väl bankrånarna, de, som kommo i den första bilen, och så var det detektiver i de bägge andra.

— Aha! Godt öl! Ge mig ett glas till, gästgivarn, och se'n — har det inte kommit något telegram till mig än? Ja — kan inte hjälpas då. Vill inte gästgivarn ställa om, att jag får en bil nu strax.

— En bil? Jag tror hela världen skall åstad i bil i kväll. Grosshandlarn kan väl nöjas med mina hästar. Grosshandlarn kom ju i gästgivar-skjuts, vet jag.

— Jag har ett litet ärende inne på norska sidan, se gästgivarn, och jag måste vara tillbaka i öfvermorgon.

— Norska? Grosshandlarn tänker väl inte fara femton mil i natt?

— Tre till nattåget, förstås. Naturligtvis. Ha'r gästgivarn förstätt? Kan gästgivarn öfver huvud åstadkomma en bil i denna kråkinkel?

Handelsresanden var ytterst ifrig, ej säflig som nyss. Han svettades af ölet och torkade sig oupphörligt i pannan. Hans ifver smittade hans värd.

— Ge mig se! Jo, Jonason har en bil. Han skulle ju alltid slå på stort. Såvida den inte är tagen i mät redan. Och såvida det finns bensin. Jag skall strax telefonera och fråga. Men grosshandlarn får allt betala dubbel taxa så här sent.

— Gör ingenting. Gäller en affär på tjugo tusen.

— Tjugo tusen?

— Tja, inalles — om det lyckas. Och jag måste vara tillbaks senast i öfvermorgon. Säg det, om någon frågar efter mig. Och kommer telegram, så låt det ligga.

Grosshandlarn fortfor att prata och skrodera och gå fram och tillbaka inne i skänkrummet, medan gästgivarn telefonerade.

— Grosshandlarn har verkligen tur, sade han till sist — bilen är här om tio minuter.

— Det är bra, sade grosshandlarn ifrigt, men underrättelsen tycktes inte lugna hans nervositet. Han torkade sig allt oftare i pannan och spratt till vid hvarje buller från vägen. Just som bilen stod för dörren, upptäckte gästgivarn, att grosshandlarn torkat tupén ett godt stycke upp på hjässan. Unga karlen bar alltså redan peruk. Jojo, somliga lefva fort!

Fort tycktes öfverhuvud vara grosshandlarns lösen. Han betalte med en alldeles ny tia och ville inte ha tillbaks. Han hade inte tid. Det blef en vacker förtjänst, han hade inte gjort skäl för mer än hälften och knappt det.

— Ja, adjö, adjö, grosshandlarn, och välkommen igen, och — men skall grosshandlarn inte ha ena mustaschen med sig också?

Grosshandlarn ryckte till sig lösmustaschen och for på dörren. Burr... Bilen i väg!

Men gästgivarn stod som i en dvala. Det gick alldeles rundt i hans huvud. Ur tankevirrvarret började en fruktansvärd misstanke dyka upp. Han tänkte på löshåret, på lösmustaschen, på den alldeles nya tian, han höll i sin hand, på grosshandlarns nervositet, när hans värd nämnde ordet bank, och så i ett nu gick det upp för gästgivaren, hvilken roll han egentligen spelat...

Han tvekade en minut, tvekade verkligen en minut, medan han undrade, om han skulle få behålla tian, som grosshandlarn lämnat i betalning... Men i nästa nu tog den hederlige karlen ut sin rätt.

Det var med feberaktig ifver, han rättnu ringde upp station efter station, gästgivarvärd efter gästgivarvärd och angaf bankrårens signalement. De stackare, som jagades af detektiverna, voro kanske helt fredliga biltäflare. Gästgivaren hade ledt detektiverna på villospår. Men den verkliga brottslingen, han jagade nu i väg med Janne Jonasons bil...

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

G. A. FOLLIN.
Major. — Helsingborg.
80 år 20 Jan.*

C. G. BARTHELSON.
Öfverjägmästare. — Hallna.
60 år 8 Febr.*

U. L. C:SON SPARRE.
Friherre. Öfverste. — Upsala.
50 år 10 Febr.*

I. JUNDELL
Nyutnämnd professor vid Ka-
rolinska institutet.*

A. HENRICSON.
Landtbrukare. — Karlsland.
75 år 6 Febr.*

G. OHLSSON.
Grosshandlande. — Karlskrona.
65 år 6 Febr.*

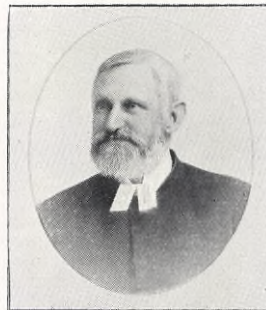
T. BILLSTÉN.
Disponent. — Norrköping
60 år 6 Febr.*

K. E. BERGMAN.
Bokhandlare. — Jönköping.
50 år 30 Jan.*

J. PERSSON.
F. d. Rektor. — Göteborg.
75 år 8 Jan.*

G. V. MEDIN.
Prost. Kyrkoherde. — Morup.
70 år 10 Febr.

E. WERMCRANTZ.
Domprost. Teol. d:r. — Skara.
60 år 6 Febr.*

C. O. DALIN.
Kyrkoherde. Teol. d:r. — Malmö.
60 år 10 Febr.*

G. L. NYGREN.
Apotekare. — Stockholm.
65 år 30 Jan.*

R. ERICSSON.
Grosshandlande. — Göteborg.
60 år 26 Jan.

T. J. ERIKSSON
Handlande. — Yttermalung.
Nyttillträdande led. Riksd. A. K.*

C. G. BORGSTRÖM.
Regementsläkare. — Örebro
50 år 9 Febr.*

